

SOVITTELIJAIN ELI HYVEELLISTEN UUDESTA PUOLUERYHMÄSTÄ

Ulkomaisen teknillisen komission „Informatsioonnyi Bjuletten”⁸⁹ (№ 1, vuoden 1911 elokuun 11 pltä) ja miltei samanaikaisesti niinikään Pariisissa ilmestynyt lehtinen „VSDTP:n kaikille jäsenille”, jonka allekirjoituksena on „Ryhmä puoluemies-bolshevikkeja”, ovat sisällöltään yhtäpitäviä esiintymisiä „virallista bolshevismia” eli toisin sanoen „leniniläisiä bolshevikkeja” vastaan. Nämä esiintymiset ovat hyvin kiukkuisia — niissä on enemmän kiukkuisia huudahduksia ja deklamointia kuin asiaa — mutta silti niitä pitää tarkastella, sillä niissä kosketellaan puolueemme tärkeimpiä kysymyksiä. Ja minun on sitä luonnollisempaa ryhtyä uuden ryhmän arviointiin, koska ensiksikin *tasan 1½ vuotta* sitten (ks. „Diskussionnyi Listok’in” 2. numeroa *) kirjoitin juuri samoista kysymyksistä ja juuri *kaikkien* bolshevikkien nimissä ja koska toiseksi tunnen täydellisesti olevani vastuussa „virallisesta bolshevismista”. Mitä tulee sanontaan „leniniläiset”, niin se on pelkkä epäonnistunut pistelemisyritys — kysymys on muka vain *yhden* henkilön kannattajista! — todellisuudessa kaikki tietävät hyvin, että kysymys ei ole lainkaan niistä, jotka ovat samaa mieltä kuin henkilökohtaisesti minä bolshevismista tai näistä puolista.

Lehtisen laatijat, allekirjoittaessaan „puoluemies-bolshevikit”, sanovat itseään myöskin „puolueyryhmiin kuulumattomiksi bolshevikeiksi” huomauttaen samalla, että „täällä” (t.s. Pariisissa) heitä sanotaan „aika sopimattomasti” sovittelijoiksi. Itse asiassa juuri tuo nimi, joka jo

* Ks. Teokset, 16. osa, ss. 202—254. *Toim.*

yli 1¹/₄ vuotta sitten vakiintui, ei yksin Pariisissa eikä vain ulkomailla, vaan Venäjälläkin, antaa ainoan oikean kuvan uuden ryhmän poliittisesta olemuksesta, mistä lukija saa varmuuden seuratessaan esitystämme edelleen.

Sovittelevaisuus on niiden mielialojen, pyrkimysten ja katsomusten summa, jotka liittyvät *erottamattomasti* vuosien 1908—1911 vastavallankumouskaudella VSDTP:lle asetun historiallisen tehtävän itse *olemukseen*. Siitä syystä monet sosialidemokraatit „lankesivat” tuona kautena sovittelevaisuuteen lähtökohtanaan mitä erilaisimmat perusteet. Muita johdonmukaisemmin toi sovittelevaisuuden ilmi Trotski, joka on milteipä yksin yrittänyt rakentaa teoreettista perustaa tälle suunnalle. Tuo perusta on seuraava: puoluerhyvät ja ryhmäkuntalaisuus ovat olleet taistelua, jota intelligenssi on käynyt saadakseen „vaikutusvallan kypsytymättömään proletariaattiin”. Proletariaatin kypsyttyä ryhmäkuntalaisuus häviää itsestään. Puoluerhyvien yhtymisen perustana ei ole luokkasuhteiden muutos eikä kahden johtavan puoluerhyvän periaatteiden kehitys, vaan koko asia riippuu siitä, noudatetaanko vai ei noudateta *kaikkien* „intelligentti”-ryhmien välisiä sopimuksia. Trotski onkin jo pitkän aikaa julistanut sisukkaasti tällaisen *kaikkien* ja kaikenlaisten ryhmien välisen sopimuksen (eli kompromissin) tekoa, horjahdellen tällöin vuoroin enemmän bolshevikien ja vuoroin enemmän menshevikien puoleen.

Vastakkainen mielipide (ks. „Diskussionnyi Listok’in” 2. ja 3. numeroa *) on sellainen, että puoluerhyvät ovat tulos luokkien välisistä suhteista Venäjän vallankumouksessa. Bolshevikit ja menshevikit ovat vain muotoilleet vastaukset niihin kysymyksiin, joita vuosien 1905—1907 objektiivinen todellisuus asetti proletariaatille. Sen tähden vain *näiden* ryhmien sisäinen kehitys — „voimakkaiden” puoluerhyvien, jotka ovat voimakkaita syystä, että niiden juuret ovat syvällä ja niiden aatteet vastaavat objektiivisen todellisuuden tiettyjä puolia, — vain nimenomaan näiden ryhmien sisäinen kehitys voi taata ryhmien *reaalisen* yhtymisen, t.s. todella täysin yhtenäisen proletaarisen, marxilaisen sosialismin puolueen luomisen Venäjällä. Tästä seuraa käytännöllinen johtopäätös: vain näiden kahden voimakkaan puoluerhyvän läheneminen työssä — ja vain

* Ks. Teokset, 16. osa, ss. 205—209, 388—390. Toim.

sitä mukaa kuin ne puhdistuvat epäsosialidemokraattisista likvidaattoruus- ja otzovismivirtauksista — on todella puoluekantaista politiikkaa, joka todella yhdistää, yhdistää vaikeasti ja epätasaisesti eikä läheskään yhtäkkiä, mutta reaalisesti, erotukseksi lukemattomista veijarimaisista „kaikkien” puolueyhjmiien helpon, tasaisen, äkillisen yhdistämisen lupailuista.

Nämä kaksi mielipidettä hahmottuivat jo ennen täysistuntoa, kun esitin keskusteltaessa tunnuksen: „kahden voimakkaan puolueyhjmiän läheneminen, vaan ei ruikutuksia ryhmiien hajallelaskemisesta”, — minkä „Golos Sotsial-Demokrata” saattoi heti täysistunnon jälkeen yleisön tietoon. Nämä kummatkin mielipiteet esitin suoraan, määritellysti ja johdonmukaisesti *toukokuussa 1910*, t.s. 1½ vuotta sitten ja lisäksi „koko puolueen” areenalla „Diskussionny Listok’issa” (№ 2). Kun „sovittelijat”, joiden kanssa olemme näistä aiheista kiistelleet vuoden 1909 marraskuusta alkaen, eivät tähän mennessä ole *kertaakaan* vastanneet tuohon artikkeliin eivätkä *kertaakaan* yrittäneet yleensä analysoida tätä kysymystä jossain määrin järjestelmällisesti ja esittää mielipiteitään jossain määrin avoimesti ja eheästi, niin se on kokonaan heidän syytään. Lehtisessä julkaistua erikoisen ryhmiän nimissä kirjoitettua ryhmiäkuntalaista esiintymistään he sanovat „avoimeksi vastaukseksi”: tuo toista vuotta *tuppisuuna* olleiden miesten avoin vastaus *ei* ole vastaus siihen kysymykseen, joka on jo kauan sitten herätetty, jota on jo kauan sitten käsitelty ja jonka ovat jo kauan sitten ratkaisseet kaksi periaatteellisesti erilaista suuntaa, vaan se on mitä toivottominta sekasotkua, kahden keskenään sovittamattoman vastauksen mitä häpeämättömintä sekoittamista. Lehtisessä ei ole ainoatakaan väittämää, jonka lehtisen kirjoittajat olisivat esittäneet kumoamatta sitä heti samassa. Ei ainoatakaan väittämää, jonka suhteen muka-bolshevikit (todellisuudessa *epäjohdonmukaiset* trotskilaiset) eivät olisi toistaneet Trotskin virheitä.

Todellakin, silmäilkääpä lehtisen perusajatuksia.

Keitä ovat sen kirjoittajat? He sanovat olevansa bolshevikkeja, jotka „ovat eri mieltä virallisen bolshevismien organisatorisista näkökohdista”. Tavallaan siis „oppositio” *vain* organisatorisessa kysymyksessä, eikö niin? Lukekaa seuraava lause: „...Juuri organisatoriset kysymykset,

puolueen rakentamista ja ennallistamista koskevat kysymykset, työntyvät etutilalle nyt, kuten 1½ vuotta aikaisemminkin”. Tuo on selvä valhe ja juuri siinä onkin se Trotskin periaatteellinen virhe, jonka paljastin 1½ vuotta sitten. Organisatorinen kysymys *saattoi* täysistunnossa näyttää ensisijaiselta vain siksi ja sikäli, mikäli *kaikkien* suuntien *kieltäytymistä* likvidaattoruudesta *pidettiin* reaalisenä, koska niin golosilaiset kuin vperjodilaisetkin „allekirjoittivat” puoluetta „lohdutellen” päätöslauselman likvidaattoruutta ja otzovismia *vastaan*. Juuri siinä oli Trotskin virhe, että hän edelleenkin esitti tuon *näennäisyyden* todellisuudeksi senkin *jälkeen*, kun „Nasha Zarja” oli helmikuussa 1910 nostanut lopullisesti likvidaattoruuden lipun, ja vperjodilaiset surullisenkuuluisassa N:n koulussa⁹⁰ — otzovismin puolustuksen lipun. Täysistunnossa näennäisyyden luuleminen todellisuudeksi *saattoi* olla itsepetoksen tulos. Täysistunnon jälkeen, vuoden 1910 kevästä, Trotski on *pettänyt* työläisiä mitä periaatteettomimmalla ja häpeämättömimmällä tavalla, vakuuttamalla, että yhdistymisen esteet ovat etupäässä (ellei yksinomaisesti) organisatorisia. Tuota pettämistä jatkavat vuonna 1911 pariisilaiset sovittelijat, sillä totuuden pilkkaamista on sanoa nykyään, että organisatoriset kysymykset ovat etutilalla. Todellisuudessa etutilalla ei nykyisin ole suinkaan organisatorinen kysymys, vaan kysymys, joka koskee koko ohjelmaa, koko taktiikkaa, puolueen koko luonnetta, oikeamin *kahta* puoluetta, *sosialidemokraattista* työväenpuoluetta ja herrojen Potresovien, Smirnovien, Larinien, Levitskien ja kumpp. *stolypinilaista* työväenpuoluetta. On kuin pariisilaiset sovittelijat olisivat nukkuneet 1½ vuotta täysistunnon jälkeen, jona aikana *koko* taistelussa likvidaattoreita vastaan on siirrytty *niin* meidän *kuin* puoluemies-menshevikkienkin taholla organisatorisista kysymyksistä *sosialidemokraattisen* — mutta ei liberaalisen — työväenpuolueen *olemassaoloa* koskeviin kysymyksiin. Ilveilyä olisi tällä hetkellä kiistellä sanokaamme „Nasha Zarjan” herrojen kanssa organisatorisista kysymyksistä, legaalisen ja illegaalisen järjestön suhteesta, sillä nuo herrat voivat täyttää päästä tunnustaa *sellaisen* „illegaalisen” järjestön kuin on likvidaattoreja passaava „Golos”! Jo kauan sitten on sanottu, että sellaisen illegaalisen järjestön, joka palvelee monarkistista liberalismia, meidän kadettimme hyväksyvät

ja ovat sellaisia järjestäneetkin. Sovittelijat sanovat itseään bolsheveikeiksi toistaakseen 1½ vuoden kuluttua (ja lisäksi ilmoittamalla erikoisesti, että se tehdään *koko* bolshevismin nimissä!) bolshevikkien paljastamat Trotskin virheet. No eikö tuo ole vakiintuneiden puoluenimitysten väärinkäyttämistä? Eikö velvollisuutemme ole kaiken tämän jälkeen sanoa kaikille, että sovittelijat eivät suinkaan ole bolshevikkeja, että heillä ei ole mitään yhteistä bolshevismin kanssa ja että he ovat vain epäjohtonmukaisia trotskilaisia?

Lukekaapa hiukan pitemmälle: „Voidaan olla eri mieltä siitä, miten virallinen bolshevismi ja Pää-äänenkannattajan toimituksen enemmistö ovat käsittäneet likvidaattoruutta vastaan käytävän taistelun tehtävän”... Voidaanko tosiaankin tosissaan väittää, että „likvidaattoruutta vastaan käytävän taistelun tehtävä” on organisatorinen tehtävä? Sovittelijat itse ilmoittavat olevansa eri mieltä bolshevikkien kanssa *muistakin kuin* organisatorisista kysymyksistä! Mistä nimenomaan? He ovat vaiti. Heidän „avoin vastauksensa” jää tuppisuiden... vaiko holtittomien?.. miesten vastaukseksi. Puolentoista vuoden aikana he eivät ole *kertaakaan* yrittäneet ojentaa „virallista bolshevismiä” tai esittää *omaa* käsitystään likvidaattoruusvastaisen taistelun tehtävästä! Mutta virallinen bolshevismi on käynyt tuota taistelua tasan kolme vuotta, vuoden 1908 elokuusta alkaen. Vertaillessamme näitä kaikkien tuntemia aikamääriä joudumme väkisinkin etsimään selitystä sovittelijain kummalliseen „tuppisuuna olemiseen”, ja nämä etsimiset johdattavat väkisinkin mieleen Trotskin ja Ionovin⁹¹, jotka vakuuttivat *myöskin* olevansa likvidaattorien vastustajia, mutta ymmärtävänsä *toisin* heitä vastaan käytävän taistelun tehtävän. Tuohan on, toverit, hassua, kun kolmen vuoden kuluttua taistelun alkamisesta sanotaan, että se ymmärretään toisin. *Moinen* toisinymmärtäminen muistuttaa täydellistä ymmärtämättömyyttä niin kuin kaksi vesipisaraa toisiaan!

Menkäämme edelleen. Nykyisen puoluekriisin ytimenä on epäilemättä kysymys, onko puolueemme, VSDTP:n, eristädyttävä täydellisesti likvidaattoreista (ja myös goloslaisista) vai jatkettava sovittelupolitiikkaa heihin nähden. Lieneekö olemassa edes yhtäkään asiaa vähänkin tuntevaa sosialidemokraattia, joka aikoi kieltää tämän kysymyksen

olevan *oleellisinta* puolueen koko nykyisessä tilassa. Entä minkä vastauksen antavat siihen sovittelijat?

„Meille sanotaan”, kirjoittavat he lehtisessä, „että siten (kannattamalla neuvottelukokousta) me rikomme puolue-muotoja ja saamme aikaan hajaannusta. Sellaista emme luule (sic! *). Mutta jos niin olisi, niin se ei meitä pelot-taisi”. (Edelleen viitataan KK:n Ulkomaisen byroon aikaan-saamaan täysistunnon karilleajoon, siihen, että „KK:sta pelataan uhkapeliä”, että „puolue muodot ovat alkaneet täytyä ryhmäkuntalaissälöllä” j.n.e.)

Tuota vastausta voisi totisesti sanoa „klassilliseksi” näytteeksi aatteellisesta ja poliittisesta avuttomuudesta! Ajatelkaa toki: syytetään siis hajaannuksesta. Ja nyt uusi puolue ryhmä, pyrkiessään näyttämään tietä puolueelle, ilmoittaa painetussa sanassa julkisesti: „sellaista emme luule” (t.s. ette luule, että hajaannusta on olemassa ja tulee olemaan?), „mutta”... mutta „se ei meitä pelottaisi”.

Takuulla voidaan sanoa, että *moista* esimerkkiä seka-sotkusta ei poliittisten puolueiden historia tunne. Jollette „luule”, että hajaannusta on olemassa ja tulee olemaan, niin selittäkää! selittäkää, *miksi* voidaan toimia yhdessä likvidaattorien kanssa! sanokaa suoraan, että yhdessä heidän kanssaan *voidaan* — ja siis myös pitää — toimia.

Sovittelijamme eivät ainoastaan ole sanomatta sitä, vaan he puhuvat päinvastaista. „Bjulletenin” 1. numerossa olleesta toimituksen artikkelista (huomautuksessa selite-tään suoraan, että tätä artikkelia vastusti eräs bolshevikki, bolshevistisen toimintaohjelman = II Pariisin ryhmän päätöslauseلمان kannattaja) luemme:

„...,Totta on, että yhteistoiminta likvidaattorien kanssa on Venäjällä mahdotonta”, ja vähän aikaisemmin on tunnus-tettu, että golosilaisten ja likvidaattorien välille „on yhä vaikeampi vetää edes vähäisintä rajaa”.

Ymmärtäköön, ken voi! Toisaalta Teknillisen komission nimissä (sovittelijoilla ja heitä nykyisin tukevilla puolalai-silla on komissiossa enemmistö meitä, bolshevikkeja, vas-taan) ilmoitetaan mitä virallisimmin, että *yhteistoiminta on mahdotonta*. Juuri sitä sanotaankin venäjäksi hajaannuk-sen julistamiseksi. Sana hajaannus ei voi tarkoittaa mitään

* — sillä tavalla! *Toim.*

muuta. Toisaalta sama „Bjulletenin” 1. numero tekee tiettäväksi, että Teknillistä komissiota ei muodostettu „hajaannuksen aikaansaamiseksi, vaan sen ehkäisemiseksi”, ja samat sovittelijat kirjoittavat, että „sellaista he eivät luule” (että hajaannusta on olemassa ja tulee olemaan).

Voidaanko kuvitella pahempaa sekasotkua?

Kun yhteistoiminta on *mahdotonta*, niin se on sosiaalidemokraattien kannalta selitettävissä, siihen voi sosiaalidemokraattien silmissä oikeuttaa *joko* se, että tietty henkilöryhmä on törkeästi rikkonut puolueen päätöksiä ja sitoumuksia (ja silloin ero *tämän* henkilöryhmän kanssa on väistämätön), *tai* jyrkkä periaatteellinen erimielisyys, joka kääntää tietyn virtauksen *koko* toiminnan *pois* sosiaalidemokratiasta (ja silloin ero kokonaisen virtauksen kanssa on väistämätön). Meillä, kuten tunnetaan, on käynyt kummallakin tavalla: vuoden 1910 täysistunto ilmoitti mahdolliseksi toimia yhdessä likvidaattoruusvirtauksen kanssa ja nyt tehdään eroa golosilaisryhmästä, joka on rikkonut kaikki sitoumuksensa ja siirtynyt lopullisesti likvidaattorien puolelle.

Ken sanoo tietoisesti: „yhteistoiminta on mahdotonta”, ken on vähänkin ajatellut tuota lausumaa ja käsittänyt sen periaatteelliset perusteet, hän kohdistaa koko huomionsa ja kaikki ponnistuksensa kiertämättömästi siihen, että noita perusteita selitetään mahdollisimman laajoille joukoille ja vapautetaan nuo joukot mahdollisimman nopeasti ja täydellisesti turhista ja vahingollisista yrityksistä jatkaa *millaista tahansa* yhteydenpitoa niihin, joiden kanssa on *mahdotonta* toimia yhdessä. Mutta ken sanoo noin ja samalla lisää: „emme luule”, että hajaannusta syntyy, „mutta se ei meitä pelottaisi”, hän osoittaa tuolla sekavalla ja aralla sanonnallaan, että hän *pelkää omaa itseään*, pelkää ottamaansa askelta, pelkää muodostunutta tilannetta! Juuri tuollaisen vaikutuksen tekee sovittelijain lehtinen, jossa nämä tahtovat jotain puolustella, esittää itsensä jollekin „kunnon miehiksi” ja iskevät jollekin silmää... Tulemme pian huomaamaan, mitä merkitsee heidän silmänvilkutuksensa „Vperjodin” ja „Pravdan” kanssa. Mutta ensin teemme selvää siitä, miten sovittelijat käsittävät „täysistunnon jälkeen kuluneen ajanjakson lopputuloksen”, lopputuloksen, joka ajoi karille keskuskomitealaisten neuvotte'ukokouksen.

Tuo lopputulos on todellakin *käsitettävä*, käsitettävä miksi se muodostui kiertämättömäksi — muutoin osallistumisemme tapahtumiin on oleva vaistonvaraista, avutonta, satunnaista. Katsokaapa, minkälainen *käsitys* siitä on sovittelijoilla. Miten he vastaavat kysymykseen, miksi täysistunnon kysymyksistä, sen päätöksistä, jotka olivat etupäässä yhdistäviä, aiheutui kahtiajako KK:n Ulkomaisen byroon (= likvidaattorien) ja likvidaattoruuden vastustajain välillä? Tähän kysymykseen ovat epäjohdonmukaiset trotskilaisemme kopioineet vastauksen Trotskilta ja Ionovilta, joten minun on toistettava se, minkä olen sanonut viime vuoden toukokuussa * näitä johdonmukaisia sovittelijoita vastaan.

Sovittelijain vastaus: syy on ryhmäkuntalaisuudessa, menshevikkien, vperjodilaisten, „Pravdan” — luettelemme puoluerhyvät lehtisen esittämässä järjestyksessä — ja vihdoin „bolshevismien virallisten edustajain” ryhmäkuntalaisuudessa, edustajain, jotka „ryhmäkuntalaisuuspyrkimyksissään ovat kai vieneet voiton kaikista noista ryhmistä”. *Puoluerhyymiin kuulumattomiksi* lehtisen kirjoittajat nimeävät suoraan ja selvästi vain itsensä, pariisilaiset sovittelijat. Kaikki ovat paheellisia — me yksin hyveellisiä. Sovittelijat eivät esitä mitään aatteellisia syitä, joista kysymyksessä oleva ilmiö johtuu. He eivät osoita minkäänlaisia organisatorisia eivätkä kerrassaan mitään muitakaan ryhmien erikoisuuksia, jotka ovat tuon ilmiön aiheuttaneet. Heillä ei ole *selitykseksi* mitään, ei kerrassaan mitään muuta, paitsi viittausta: ryhmäkuntalaisuus = pahe, puoluerhyymään kuulumattomuus = hyve. Pariisin sovittelijat ja Trotski eroavat toisistaan vain siinä, että edelliset pitävät ryhmäkuntalaisena Trotskia, mutta eivät itseään, jälkimmäinen päinvastoin.

En voi olla tunnustamatta, että tuollainen kysymyksen asettelu, kun poliittisten ilmiöiden selitykseksi esitetään *vain* toisten paheellisuus ja toisten hyveellisyys, tuo aina mieleeni ne mainoksellisen jalomuotoiset naamataulut, jotka nähdessään väkisin joutuu ajattelemaan: „mutta tuo on luultavasti — kelmi”.

Miettikääpä seuraavanlaista vastakkainasettelua: sovittelijamme ovat puoluerhyymiin kuulumattomia, hyveellisiä.

* Ks. Teokset, 16. osa, ss. 202—254. *Toim.*

Me, bolshevikit, olemme vieneet ryhmäkuntalaispyrkimyksissämme voiton kaikista ryhmistä, t.s. olemme kaikista paheellisimpia. *Siitä syystä* hyveellinen ryhmä tuki paheellisinta, bolshevistista, puoluerhymää taistelussa KK:n Ulkomaista byroota vastaan!! Ei mallaa, toverit! Jokainen tekemänne väite vie teidät yhä pahempaan sotkuun.

Teette itsenne naurunalaiseksi heitellessänne — aivan kuin olisitte pallosilla — Trotskin kanssa toinen toisillenne syytöksiä ryhmäkuntalaisuudesta: ette viitsi *ajatella*, mitä on puoluerhymä? Yrittäkääpä antaa siitä määritelmä, ja me sanomme jo ennakoita, että sotkeennutte vieläkin pahemmin, sillä te itse olette — ryhmä, horjuva periaatteeton ryhmä, joka ei ole ymmärtänyt mitään siitä, mitä tapahtui täysistunnossa ja sen jälkeen.

Puoluerhymä, fraktio on puolueen sisäinen järjestö, jota eivät ole yhdistämässä toimintapaikka, kieli tai muut objektiiviset ehdot, vaan erikoiset ohjelmalliset mielipiteet puoluekysymyksistä. Lehtisen kirjoittajat ovat ryhmä, sillä lehtinen on heidän ohjelmansa (varsin kehno, mutta onhan niitä virheellisenkin ohjelman omaavia ryhmiä). He ovat ryhmä, sillä heitä kuten jokaista järjestöä on sitomassa sisäinen kuri: heidän ryhmänsä nimittää edustajansa Teknilliseen komissioon ja Organisaatiokomissioon äänten enemmistöllä, se laatii ja julkaisee ohjelmalehtisen *ja niin edelleen*. Tällaisia ovat objektiiviset tosiasiat, jotka osoittavat ryhmäkuntalaisuutta vastustavat huudot *teeskentelyksi*. Sekä Trotski että „epäjohdonmukaiset trotskilaiset” vakuuttavat, ettei heillä ole puoluerhymää, *koska...* yhdistymisen (puoluerhymäksi yhdistymisen) „ainoana” tarkoitukseksi on ryhmien hävittäminen, propaganda niiden yhteensulauttamiseksi j.n.e., mutta moiset vakuuttelut ovat vain oman itsensä kehumista ja pelkurimaista piilosillaoloa siitä yksinkertaisesta syystä, että mitkään (ratki hyveellisetkään) ryhmän *tarkoituserät* eivät koske ryhmien *todellista* olemassaoloa. Jokainen ryhmä on vakuuttunut siitä, että *sen* ohjelma ja politiikka on *paras* ryhmien hävittämistie, sillä kukaan ei pidä minään ihanteena puoluerhymien olemassaoloa. Ero on vain siinä, että ryhmät, joilla on selvä, johdonmukainen ja eheä ohjelma, puolustavat *omaa* ohjelmaansa *rehdisti*, jota vastoin epäjohdonmukaiset ryhmät huutamalla omasta hyveellisyydestään ja puoluerhymiin

kuulumattomuudestaan *kätkeytyvät* noiden halpahintaisten huutojen taakse.

Mistä syystä VSDTP:ssa on olemassa puolueryhmiä? Siitä syystä, että ne ovat jatkoa vuosien 1903—1905 hajaannukseen. Ne ovat tulos paikallisten järjestöjen heikkoudesta, sillä nämä järjestöt ovat *voimattomia* estämään uusia suuntavirtauksia ja -purosia edustavia kynäilijäryhmiä muuttumasta uusiksi „ryhmiksi”, t.s. järjestöiksi, jotka ensi sijalle asettavat sisäisen kurin. Mikä on ryhmien hävittämisen tae? *Vain* se, että tehdään täydellinen loppu vallankumousajan hajaannuksesta (ja siihen johtaa *yksinomaan* kahden tärkeimmän puolueryhmän puhdistuminen likvidaattoruudesta ja otzovismista) ja luodaan sellainen voimakas proletaarinen järjestö, joka voi pakottaa vähemmistön alistumaan enemmistön tahtoon. Niin kauan kuin tuota järjestöä ei ole olemassa, puolueryhmien häviämisen prosessia *voisi* jouduttaa *vain* kaikkien ryhmien välinen sopimus. Tämä selittää sekä täysistunnon aatteellisen ansion että sen *sovitteluhenkisen virheen*: ansio — likvidaattoruus- ja otzovismiaatteiden tuomitseminen; virhe — sovinto ihmisten ja ryhmien kanssa ilman mitään valikointia, ilman että niiden lupaukset („allekirjoittivat päätöslauselman”) vastaisivat niiden tekoja. Aatteellinen lähestyminen likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan käydyn taistelun pohjalla edistyy — kaikista vastuksista ja vaikeuksista huolimatta. Täysistunnon sovitteluhenkinen virhe * johti aivan välttämättömästi sen sovittelijain päätösten romahdukseen, t.s. golosilaisten kanssa tehdyn *liiton* romahdukseen. Bolshevikkien (ja sittemmin myös keskuskomitealaisten neuvottelukokouksen) sanoutuminen irti KK:n Ulkomaisesta byroosta on täysistunnon sovitteluhenkisen virheen *oikomista*: likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan *taistelevien* puolueryhmien lähentyminen on tapahtuva nyt täysistunnon muodoista *piittaamatta*, sillä nuo muodot eivät ole yhdenmukaisia sisällön kanssa. Koko sovittelupolitiikka yleensä ja täysistunnon sovittelupolitiikka on kärsinyt vararikon, sillä toiminnan sisältö *oli erottamassa* likvidaattoreja ja sosialidemokraatteja *eivätkä* mit-

* Vrt. „Diskussionnyi Listok'in” 2. numeroon. (Ks. Teokset, 16. osa, ss. 202—254. *Toim.*)

kään muodot, mikään sovittelijain diplomatia ja peli *voineet* estää tuota eroamisprosessia.

Tältä — ja vain tältä, vuoden 1910 toukokuussa esittämältäni kannalta katsoen — *kaikki* täysistunnon jälkeiset tapahtumat käyvät ymmärrettäviksi ja väistämättömiksi, eivätkä ne johdu toisten „paheellisuudesta” ja toisten „hyveellisyydestä”, vaan tapahtumien objektiivisesta kulusta, joka eristää likvidaattoruusvirtauksen ja lakaisee pois väliryhmät ja -ryhmäset.

Hämätäkseen tämän kiistattoman poliittisen tosiasian, sovittelupolitiikan täydellisen *vararikon*, sovittelijoiden on pitänyt mennä niinkin pitkälle, että he suorastaan vääristelevät tosiasioita. Kuulkaapa: „Leniniläisten bolshevikkien ryhmäkuntalaispolitiikka on tuottanut sitäkin suurempaa vahinkoa, koska heillä on ollut enemmistö tärkeimmissä puolue-elimissä, minkä ansiosta heidän ryhmäkuntalaispolitiikkansa on oikeuttanut muita puoluevirtauksia puolustamaan omaa organisatorista eristyneisyyttään ja aseistanut niitä puolueen virallisten elinten vastustamisessa”.

Tämä tiradi ei ole mitään muuta kuin pelkurimaista ja myöhästynyttä... likvidaattoruuden „*puolustelua*”, sillä juuri viimeksi mainitun virtauksen edustajat ovat aina vedonneet bolshevikkien „ryhmäkuntalaisuuteen”. Tuo on myöhästynyttä puolustelua, sillä jokaisen todellisen puoluemiehen (erotukseksi niistä, jotka käyttävät puoluekantaisuustunnusta mainoksena) *velvollisuus* oli esiintyä *silloin, kun* tuo „ryhmäkuntalaisuus” sai alun, eikä 1½ vuoden kuluttua! Sovittelijat — likvidaattoruuden puolustajat — *eivät voineet* esiintyä eivätkä ole esiintyneet aikaisemmin, koska heillä *ei ole tosiasioita*. He käyttävät nykyistä „levotonta aikaa” likvidaattorien perusteettomien fraasien esittämiseen. Mutta tosiasiat sanovat selvästi ja suoraan: heti täysistunnon jälkeen, vuoden 1910 helmikuussa, hra Potresov nosti likvidaattoruuden lipun. Heti paikalla, helmi- tai maaliskuussa, hrat Mihail, Roman ja Juri pettivät puolueen. Heti paikalla golosilaiset alkoivat agitoida „Golosin” puolesta (ks. mitä Plehanov sanoo tästä „Dnevnik” julkaisussaan *seuraavana päivänä* täysistunnon jälkeen) ja ennallistivat „Golosin”. Heti paikalla vperjodilaiset alkoivat perustaa *omaa* „kouluaansa”. Sitä vastoin bolshevikkien *ensimmäisenä* ryhmäkuntalaisaskelena oli „Rabotshaja Gazetan” perustaminen *syyskuussa* 1910, *sen*

jälkeen kun Trotski oli katkaissut välinsä KK:n edustajain kanssa.

Mitä varten sovittelijain oli vääristeltävä tällä tavoin yleisesti tunnettuja tosiasioita? Iskeäkseen silmää likvidaattoreille, tehdäkseen heille palveluksen. Toisaalta „yhteistoiminta likvidaattorien kanssa on mahdotonta”. Toisaalta heitä „oikeuttaa” bolshevikkien ryhmäkuntalaisuus!! Kysymme jokaiselta sosialidemokraatilta, jota ei ole saastutettu ulkomaisella diplomatialla: mitä poliittista luottamusta ansaitsevat ne, jotka ovat sotkeutuneet tuollaisiin ristiriitoihin? He ansaitsevat ne suukot, joilla „Golos” on heidät julkisesti palkinnut, eivät muuta.

Sovittelijat sanovat „ryhmäkuntalaisuudeksemme” polemiikkimme *armottomuutta* (josta syystä he ovat tuhansia kertoja moittineet meitä suusanallisesti yleisissä kokouksissa Pariisissa) ja likvidaattorien armotonta *paljastamista* (he ovat olleet Mihailin, Jurin ja Romanin paljastamista *vastaan*). Sovittelijat ovat kaiken aikaa puolustelleet ja suojelleet likvidaattoreja *uskaltamatta* kertaakaan enempää „Diskussionnyi Listok’issa” kuin muussakaan julkisessa painetussa julistuksessa sanoa avoimesti puolustavansa heitä. Ja nyt he tekevät omasta voimattomuudestaan, omasta pelkuruudestaan esteitä puolueelle, joka on alkanut päättäväisesti eristäytyä likvidaattoreista. Likvidaattorit sanovat: likvidaattoruutta ei ole, sen ovat bolshevikit „paisuttamalla tekaisseet” (ks. Kaukasian likvidaattorien päätöslauselmaa⁹² ja Trotskin puheita). Sovittelijat sanovat: likvidaattorien kanssa on mahdotonta toimia, *mutta... mutta* heillä on „puolustuksenaan” bolshevikkien ryhmäkuntalaisuus. Eikö ole selvää, että tuon subjektiivisten päätelmien naurettavan ristiriidan todellisena ajatuksena on yksinomaan likvidaattoruuden pelkurimainen puolustelu, pyrkimys kampata bolshevikkeja nurkan takaa ja tukea likvidaattoreja?

Mutta siinä ei ole vielä läheskään kaikki. Vielä pahempaa ja ilkeämpää tosiasioiden vääristelyä on se väite, että meillä on muka ollut „enemmistö” „*tärkeimmissä puolue-elimissä*”. Tuon ilmetyn valheen tarkoituksena on yksinomaan sovittelijain *poliittisen* vararikon salaaminen. Sillä täysistunnon jälkeen bolshevikeilla *ei ole ollut* todellisuudessa enemmistöä *yhdessäkään* „*tärkeimmässä puolue-elimessä*”, vaan se on ollut juuri sovittelijoilla. Löytäkääpä

mies, joka yrittäisi kiistää seuraavat tosiasiat. „Tärkeimpiä puolue-elimia” oli täysistunnon *jälkeen* vain kolme: 1) KK:n Venäjän-byroo — etupäässä *sovittelijoita* *; 2) KK:n Ulkomainen byroo — vuoden 1910 tammikuusta vuoden 1910 marraskuuhun siinä oli bolshevikkeja edustamassa *sovittelija*; koska sovittelukannalla olivat *virallisesti* sekä bundilainen että latvialainen, niin enemmistönä olivat siis 11 kuukauden kuluttua täysistunnosta *sovittelijat*; 3) Pää-äänenkannattajan toimitus — siinä on ollut kaksi „ryhmäkuntalais-bolshevikkia” kahta golosilaista vastaan: enemmistöä ilman puolalaista *ei ollut*.

Mitä varten sovittelijain oli suorastaan valehdeltava? Nimenomaan sitä varten, että voisivat piilottaa päänsä siiven suojaan, hämätä sovittelijain *poliittisen* vararikon. Sovittelijoilla oli valta-asema täysistunnossa, heillä on ollut *enemmistö* kaikissa tärkeimmissä käytännöllisen toiminnan puolue-elimissä täysistunnon jälkeen, ja he ovat puolessatoista vuodessa kärsineet *täyden vararikon*: he eivät ole ketään „sovittaneet” eivätkä luoneet missään mitään, he ovat horjuneet avuttomina puolesta toiseen, saaden siitä hyvästä täysin ansaitusti suukkoja golosilaisilta.

Ja sitäkin täydellisemmän vararikon ovat golosilaiset kärsineet *Venäjällä* — tämän tähdentäminen on sitä tärkeämpää, mitä ahkerammin pariisilaiset sovittelijat vetoavat demagogisesti Venäjään. Venäjällä, päinvastoin kuin ulkomailla, ollaan sovittelupolitiikan kannalla — sellainen on sovittelijain perusmotiivi. Verratkaa näitä *sanoja tosiasioihin*, niin käsitätte tuon olevan mitä sisällyksettömintä ja halpahintaisinta demagogiaa. Tosiasiat sanovat, että KK:n Venäjän-byroossa on *yli vuoden ajan* täysistunnon jälkeen ollut *vain* sovittelijoita, vain he ovat pitäneet virallisia selostuksia täysistunnosta ja virallisesti neuvotelleet legalistien kanssa, vain he ovat nimittäneet asiamiehiä ja lähettäneet heitä eri elimiin, vain heidän käytettävissään ovat olleet kaikki ne rahavarat, joita KK:n Ulkomainen byroo on vastaan sanomatta lähettänyt, vain he ovat käyneet neuvotteluja niiden „venäjänmaalaisien” kanssa, joista on ollut toivoa sekasotkun suhteen (t.s. sovittelupolitiikan suhteen), kynäilijäin y.m.s. kanssa.

* On tietysti olemassa ero sovittelijan ja sovittelijan välillä. Eivätkä läheskään kaikki entiset Venäjän-byroon jäsenet voi (tai halua) ottaa vastuulleen pariisilaisien sovittelijain — peikkien Trotskin säestäjain — kaikkia mahtipontisia typeyksiä.

Entä tulos?

Tulos on nolla. Ei ainoatakaan lehtistä, ei ainoatakaan esiintymistä, ei ainoatakaan äänenkannattajaa eikä ainoatakaan „sovintoa”. Mutta „ryhmäkuntalais”-bolsheveikeilla on (ettemme puhuisi siitä, mistä julkisesti puhuu vain ohranaa avustava hra Martov) ulkomailla ilmestyvä „Rabotshaja Gazeta”, joka on kahden numeron ilmestyttyä päässyt jaloilleen. Sovittelupolitiikka = nolla, sanoja, turhia toiveita (ja bolshevismin kamppaamista noiden „sovittelu”-toiveiden pohjalla); „virallinen” bolshevismi on teoillaan todistanut olevansa täydellisesti voitolla nimenomaan Venäjällä.

Mitä tuo on — sattumako? vangitsemisten seuraustako? mutta vangitsemiset saattoivat ehkä „säätää” likvidaattoreja, jotka eivät ole toimineet puolueessa, kun taas bolshevikkeja ja sovittelijoita ne ovat niittäneet yhtäläillä.

Ei, se ei ole sattuma eikä eri henkilöiden onnen tai menestyksen tulos. Se on tulos lähtökohdiltaan virheellisen suunnan poliittisesta vararikosta. Sovittelupolitiikan perusta on väärä — proletariaatin puolue pyritään rakentamaan yhtenäiseksi liittämällä yhteen kaikki, m.m. myös sosialidemokratianvastaiset, epäproletaariset ryhmäkunnat, väärää on periaatteettomuus „yhdistymis”-haihattelussa, joka johtaa puffiin, väärää on „puolueryhmiä” vastaan suunnattu sanahelinä (koska samalla käytännössä muodostetaan uusi ryhmä)— sanahelinä, joka on kykenemätön hajottamaan puoluevastaisia ryhmäkuntia ja heikentää bolshevikien puolueryhmää, jonka osalle on likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan käydystä taistelusta tullut 9/10.

Trotski tarjoaa meille runsaasti esimerkkejä periaatteettomasta „yhdistymis”-haihattelusta. Johdattakaapa mieleenne vaikkapa se (otan erään tuoreimman esimerkin), miten hän kehuskeli pariisilaista „Rabotshaja Zhizniä”⁹³, jota pariisilaiset sovittelijat ja golosilaiset hoitavat tasa-arvoisina. Ilahduttavaa tosiaankin! kirjoitti Trotski, „ei bolshevikki eikä menshevikki, vaan vallankumouksellinen sosialidemokraatti”. Poloinen fraasisankari ei ole huomannut pikku-seikkaa: vallankumouksellinen on vain se sosialidemokraatti, joka on ymmärtänyt vallankumousvastaisen mukasosialidemokratismiin vahingollisuuden kyseisessä maassa ja kyseisenä aikana, t.s. likvidaattoruuden ja otzovismin vahingollisuuden vuosien 1908—1911 Venäjällä, ja joka

osaa taistella tuontapaisia epäsosialidemokraattisia virtauksia vastaan. Suudellensa „Rabotshaja Zhizniä” — joka ei ole käynyt minkäänlaista taistelua ei-vallankumouksellisia sosialidemokraatteja vastaan Venäjällä — Trotski on vain paljastanut likvidaattorien suunnitelman, joita hän palvelee uskollisesti ja totisesti: *tasa-arvoisuus* Pää-äänenkannattajassa merkitsee likvidaattoreja vastaan käydyn taistelun lopettamista; likvidaattoreilla on todellisuudessa täydet mahdollisuudet taistella puoluetta vastaan, mutta puolueelta *sidottakoon* sekä kädet että jalat golosilaisten ja puolue miesten „tasa-arvoisuudella” Pää-äänenkannattajassa (ja KK:ssa). Silloin likvidaattorien voitto olisi täydellisesti taattu, mutta vain likvidaattorien lakeijat voisivat ajaa läpi tai puolustaa moista suunnitelmaa.

Esimerkkejä periaatteettomasta „yhdistymis”-hahattelusta, joka lupaa rauhan ja siunaukselliset oltavat ilman pitkälistä, sitkeää ja hurjaa taistelua likvidaattoreja vastaan, me saimme täysistunnossa Ionovista, Innokentista y.m. sovittelijoista. Samanlaisen esimerkin saimme sovittelijoidemme lehtisestä, jossa he puolustelevat likvidaattoruutta bolshevismin „ryhmäkuntalaisuudella”. Lisäesimerkkeinä ovat heidän sellaiset puheensa, että bolshevikit „ovat eristäytyneet” „muista illegaalisen sosialidemokraattisen puolueen kannalla olevista virtauksista („Vperjod”, „Pravda”)”.

Tämän merkittävän tiradin kursivointi on meidän. Tässä tiradissa kuvastuu kuin aurinko pienessä vesipisarassa sovittelupoliittikan koko periaatteettomuus — sen poliittisen voimattomuuden alkusyy.

Ensiksikin, edustavatko „Pravda” ja „Vperjod” *sosialidemokraattisia virtauksia*? Ei, eivät edusta, sillä „Vperjod” edustaa *epäsosialidemokraattista* virtausta (otzovismi ja machilaisuus), ja „Pravda” edustaa pikku ryhmää, joka *ei ole antanut* omaperäisiä ja eheitä vastauksia *yhteenkään* vallankumousta ja vastavallankumousta koskevaan tärkeään periaatekysymykseen. Mutta *virtaukseksi* voidaan sanoa vain sellaisten poliittisten aatteiden summaa, jotka ovat määriteltyjä *kaikissa* tärkeimmissä *sekä* vallankumousta (koska siitä meitä ei erota kovinkaan pitkä aika ja olemme siitä joka suhteessa riippuvaisia) *että* vastavallankumousta koskevissa kysymyksissä, ja jotka lisäksi levinneisyydellään työväenluokan laajoihin kerroksiin ovat todistaneet oikeutensa olla olemassa virtauksina. Sekä

menshevismi että bolshevismi ovat sosialidemokraattisia virtauksia, sen ovat todistaneet vallankumouksen antama kokemus ja työväenliikkeen 8-vuotinen historia. Pikku ryhmiä, jotka eivät edusta mitään *virtausta*, on tänä aikana ollut joukoittain, niin kuin niitä on ollut paljon ennenkin. Virtauksen ja pikku ryhmän sekoittaminen toisiinsa on siis antautumista *juonitteluun* puoluepolitiikassa. Sillä juuri tuo periaatteettomien pikku ryhmien ilmaantuminen, niiden hetkellinen olemassaolo, niiden pinnistykset sanoa „sanansa” ja niiden keskinäinen, eri valtakuntien välistä kanssakäymistä muistuttava „kanssakäyminen” muodostavat pohjan ulkomaiselle *juonittelulle*, jolta ei pelasta eikä voi pelastaa mikään muu paitsi vääjäämätön, johdonmukainen, työväenliikkeen pitkän historian koetelemuksissa kokeiltu periaatteellisuus.

Toiseksi,— ja tällöin heti huomaamme sovittelijain periaatteettomuuden muuttuvan käytännössä juonitteluksi — pariisilaisten lehtisessä puhutaan suoranaisesti ja tarkoituksellisesti valhetta, kun sanotaan: „otzovismilla ei enää ole julkisia kannattajia ja puoltajia puolueessamme”. Kuten jokainen tietää, tuo ei ole totta. Tuon valheen kumoo asiakirjallisesti „Vperjodin” 3. numero (*toukokuu 1911*), jossa *avoimesti* sanotaan, että otzovismi on „*täysin laillinen virtaus puolueessamme*” (s. 78). Vai aikoivatko ratki viisaat sovittelijamme väittää, *ettei* tuollainen julkilausuma *ole* otzovismin *puolustelua*?

Niinpä niin, kun ihmiset eivät voi lähestymistään tiettyyn pikku ryhmään puolustaa periaatteessa, heidän ei auta muu kuin turvautua pikku valheisiin, halpahintaiseen imarteluun, päännöyökkäyksiin ja silmäniskuihin, t.s. nimenomaan siihen, mikä kokonaisuudessaan muodostaa juonittelukäsitteen. „Vperjod” kehuu sovittelijoita — sovittelijat kehuvat „Vperjodia” ja rauhoittelevat vilpillisesti puoluetta otzovismin suhteen. Ja sen tuloksena hierotaan kauppoja ja tingitään suuremmista ja pienemmistä paikoista otzovismin *puolustajien* kanssa, täysistunnon *kaikkien* päätösten *rikkojien* kanssa. Likvidaattorien salakähmäinen auttaminen, otzovistien salakähmäinen auttaminen — juuri se on sovittelijain osana, juuri se on voimattoman ja raukkamaisen juonittelun sisältönä.

Kolmanneksi. „Yhteistoiminta likvidaattorien kanssa on Venäjällä mahdotonta”. Sovittelijoidenkin on täytynyt

tunnustaa tuo totuus. Herää kysymys, tunnustavatko „Vperjod”- ja „Pravda”-ryhmä tuon totuuden? Sitä ne eivät ainoastaan ole tunnustamatta, vaan puhuvat aivan *päinvastaista*, suorastaan vaativat „yhteistoimintaa” likvidaatteorien kanssa ja suorastaan *harjoittavat sitä* (ks. vaikkapa 2. vperjodilaisen koulun selostusta). Herää kysymys, onko edes hitusen verran periaatteellista ja *rehellistä* julistaa sellaista politiikkaa, että lähestyttäisiin ryhmiä, joiden vastaukset *peruskysymyksiin* ovat *suorastaan vastakkaisia?* — sillä likvidaatteoruuskysymys on täysistunnon suoranaishella ja yksimielisellä päätöslauselmalla tunnustettu erääksi peruskysymykseksi. Selvää on, ettei ole, että tässä on edessämme aatteellinen kuilu, ja yritykset sanaan sillan, diplomaattisen sillan rakentamiseksi sen yli pakottavat väistämättömästi sovittelijoita juonitteluun siitä huolimatta, vaikka Ivan Ivanytshin ja Ivan Nikiforovitshin aiheet olisivat mitä parhaimpia.

Ja niin kauan kuin meille ei näytetä ja todisteta painavilla tosiasioilla ja tärkeimpiä kysymyksiä koskevalla yleiskatsauksella sitä, että „Vperjod” ja „Pravda” ovat *socialidemokraattisia virtauksia* (sitä ei kukaan ole edes yrittänyt todistaa täysistunnosta kuluneiden 1½ vuoden aikana eikä sitä voidakaan todistaa), niin kauan me tulemme väsymättä selittämään työläisille niiden periaatteettomien juonien, niiden juonittelutemppejen koko vahingollisuutta, joihin vie sovittelijain julistama lähentyminen „Vperjodiin” ja „Pravdaan”. Vallankumouksellisten socialidemokraattien *ensimmäinen velvollisuus on eristäytyä* näistä epäsosialidemokraattisista ja periaatteettomista pikku ryhmistä, jotka avustavat likvidaatteoreita. On käännyttävä „Vperjodiin” ja „Pravdaan” yhteyttä pitävien Venäjän työläisten puoleen sivuuttamalla nuo pikku ryhmät ja vastustamalla noita ryhmiä — sellainen on se politiikka, jota bolshevismi on noudattanut, noudattaa ja tulee edelleenkin noudattamaan kaikista esteistä huolimatta.

Sanoin, että sovittelijat ovat kärsineet täydellisen poliittisen vararikon sinä 1½ vuoden aikana, jona he ovat olleet *valta-asemassa* puolueen keskuselimissä. Tavallisesti tähän vastataan: niin kyllä, mutta se johtuu siitä, että te ryhmäkuntalaiset olette olleet meitä haittaamassa (ks. „Pravdan” 20. numerossa ollutta sovittelijain — *vaan ei* bolshevikkien — Germanin ja Arkadin ⁹⁴ kirjettä).

Suunnan ja pikku ryhmän *poliittinen* vararikko onkin juuri siinä, että *kaikki* on sen „haittana”, *kaikki* kääntyy sitä vastaan — sillä se on väärin ymmärtänyt tuon „kaiken” ja ottanut perustakseen sisällyksettömät sanat, huokaukset, valittelun ja nyyhkyttämisen.

Mutta meitä, hyvät herrat, ovat *kaikki* auttaneet, ja se on taannut menestyksemme. Meitä ovat auttaneet hrat Potresovit, Larinit, Levitskit, sillä he *eiväät ole voineet* suutaan avata vahvistamatta sitä, mitä *me* olemme sanoneet likvidaattoruudesta. Meitä ovat auttaneet hrat Martovit ja Danit, sillä he *ovat saaneet* kaikki yhtymään siihen mielipiteeseemme, että golosilaiset ja likvidaattorit ovat samaa maata. Meitä on auttanut Plehanov *juuri sikäli*, mikäli hän on paljastanut likvidaattoreja, osoittanut täysistunnon päätöslauselmiin jätetyt (*sovittelijain jättämät*) „takaportit likvidaattoreja varten” ja tehnyt pilkkaa noiden päätöslauselmien „pulleista” ja „integraalisista” kohdista (*jotka sovittelijat ajoivat läpi vastustaen meitä*). Meitä ovat auttaneet venäläiset sovittelijat, jotka „ovat kutsuneet mukaansa” Mihailin, Jurin ja Romanin haukkuen samalla Leniniä (ks. „Golosia”) ja todistaneet siten, *ettei* likvidaattorien kieltäytyminen johtunut „ryhmäkuntalaisten” ilkimielisyydestä. Minkä vuoksi on käynyt niin, rakkaat sovittelijat, että kaikki ovat olleet teitä haittaamassa hyveellisyydestänne huolimatta, kun taas meitä ovat kaikki auttaneet ryhmäkuntalaisesta paheellisuudestamme huolimatta?

Sen vuoksi, että pikku ryhmänne politiikka on rakennettu vain sanahelinälle — usein sangen hyväntahtoiselle ja hyvää tarkoittavalle, mutta sisällyksettömälle sanahelinälle. Mutta todellisuudessa päästään lähemmäksi yksimielisyyttä *vain* lähentämällä *voimakkaita* puoluerhymiä, jotka ovat voimakkaita aatteellisen eheytensä ja vallankumouksessa koetellun *joukkovaikutuksensa* ansiosta.

Ryhmäkuntalaisuutta vastustavat huutonne jäävät nytkin fraaseiksi, koska *te itse olette ryhmä* ja lisäksi eräs pahin, epäluotettavin ja periaatteettomin ryhmä. Kovaääninen, suurellinen sanontanne („Informasjonnyi Bjulletenissa”) — „ei centime’akaan puoluerhymille” — on fraasi. Jos olisitte sanoneet tuon vakavissanne, niin olisitteko voineet tuhlata „centime’ja” uuden pikku ryhmän ohjelmalehtisen julkaisemiseen? Jos olisitte sanoneet tuon vakavissanne, niin olisitteko voineet pysyä vaiti nähdessänne *ryhmäkuntalais-*

äänenkannattajat — „Rabotshaja Gazetan” ja „Dnevnik Sotsial-Demokratian”? — olisitteko voineet olla vaatimatta julkisesti niiden lakkauttamista? * Olisitte ilman muuta joutuneet naurunalaiseksi, jos olisitte sitä vaatineet ja asettaneet sellaisen ehdon vakavissanne. Ja kun te, vaikka tajuattekin sen mainiosti, edelleenkin vain haikeasti huokailette, niin eikö tämä todista yhä uudelleen sitä, että sovittelupolitiikkanne roikkuu ilmassa?

Puolueyhmiön aseistariisuminen on mahdollista vain molemminpuolisuuden pohjalla — muussa tapauksessa se on taantumuksellinen tunnus, proletariaatin asialle kovin vahingollinen, demagoginen tunnus, koska se vain *helpottaa* likvidaattorien leppymätöntä taistelua puoluetta vastaan. Ken esittää tuon tunnuksen nykyään, *sen jälkeen*, kun täysistunto on epäonnistunut sen soveltamisessa, *sen jälkeen*, kun golosilaisten ja vperjodilaisten ryhmät ovat estäneet (puolueyhmiä) yhtymästä, ken tekee sen eikä edes yritä eikä uskalla asettaa toistamiseen ehdoksi molemminpuolisuutta, ei uskalla asettaa sitä selvästi, määritellä keinoja sen *reaalisen* toteuttamisen valvomiseksi, hän vain humalluttaa itsensä makeiden sanojen helinällä.

Bolshevikit, liitykää tiiviimmin yhteen — te olette ainoa suojamuri johdonmukaisessa ja päättäväisessä taistelussa likvidaattoruutta ja otzovismia vastaan.

Harjoittakaa käytännössä koeteltua ja kokemuksen vahvistamaa politiikkaa, jonka tarkoituksena on lähentyminen likvidaattoruusvastaisen menshevismien kanssa, siinä tunnuksemme. Siinä politiikka, joka ei lupaa rappeutumisen ja mätänemiskaudella mahdolloman „yleisen rauhan” maitojokia ja kiisselirantoja, mutta joka todella auttaa lähentämään toiminnassa toisiinsa *puoluevirtauksia*, jotka edustavat *kaikkea* sitä, mikä *proletaarisessa* liikkeessä on voimakasta, tervettä ja elinkykyistä

Sovittelijain osaa vastavallankumouksen kaudella voidaan kuvaannollisesti luonnehtia seuraavasti. Bolshevikit kihnaavat suurella vaivalla jyrkkää mäenrinnettä ylös puoluekuormaamme. Golosilaislikvidaattorit kiskovat sitä kaikin voiminsa takaisin mäen alle. *Kuorman päällä* istuu

* Oikeudenmukaisuus vaatii sanomaan, että pariisilaiset sovittelijat, jotka nyt ovat julkaisseet lehtisensä, *vastustivat* „Rabotshaja Gazetan” perustamista ja *poistuivat ensimmäisestä kokouksesta*, jonne lehden toimitus oli heidät kutsunut. Sääli, etteivät he auttaneet meitä (auttaneet sovittelupolitiikan tyhjyyden paljastamisessa) esiintymällä avoimesti „Rabotshaja Gazetaa” vastaan.

sovittelija. Hän on herttaistakin herttaisempi; hänen kasvonsa ovat imelääkin imelämmät aivan kuin Jeesuksella Kristuksella. Koko hahmoltaan hän on ilmetty hyveellisyys. Luoden katseensa kainosti maahan ja kohottaen kätensä kohti korkeutta sovittelija huudahtaa: „kiitän sinua, herra, etten ole *noiden* — päänyökkäys bolshevikkeja ja menshevikkejä kohti — ilkimielisten ryhmäkuntalaisten kaltainen, jotka jarruttavat kaikkea edistyvää liikettä”. Mutta kuorma liikkuu hiljalleen eteenpäin ja sovittelija istuu kuormalla. Kun ryhmäkuntalaisbolshevikit *löivät* likvidaattorien KK:n Ulkomaisen byroon ja raivasivat siten paikan uuden talon rakentamista varten, *puolueryhmien* liittoutumaa (tai edes väliaikaista liittoa) varten, niin silloin tähän taloon astuivat sovittelijat (haukkuen ryhmäkuntalaisbolshevikkeja) ja siunasivat tupaantulijaiset... pirskuttamalla pyhää vettä, jona olivat imelät puheet ei-ryhmäkuntalaisuudesta!

Mitä olisi tullut vanhan „Iskran” historiallisesti unohtumattomasta työstä, jos se olisi ekonomismia ja „struvelaisuutta” vastaan kohdistuneen johdonmukaisen, leppymättömän periaatteellisen kamppailun asemesta taipunut johonkin liittoutumaan, liittoon tai „yhdistymään” *kaikkien* niiden ryhmien ja ryhmästen kanssa, joita siihen aikaan oli ulkomailla ainakin yhtä paljon kuin nykyään?

Ja kuitenkin nykykautemme ja vanhan „Iskran” kauden väliset eroavaisuudet tekevät periaatteettoman ja fraasirikkaan sovittelupolitiikan monta kertaa vahingollisemmaksi.

Ensimmäisenä eroavaisuutena on se, että kapitalismin ja porvariston kehityksessä sekä luokkataistelun selvytyksessä Venäjällä olemme päässeet nyt paljon korkeammalle. Herrojen Potresovien, Levitskien, Larinien ja kumpp. *liberaalista* työväenpolitiikkaa varten on jo (ja ensimmäisen kerran Venäjällä on) olemassa tietty objektiivinen maaperä. Kadettien stolypinilainen liberalismi ja stolypinilainen työväenpuolue ovat jo muodostumassa. Sovitteluhenkiset fraasit ja juonittelu likvidaattoreja tukevien ulkomaisten pikku ryhmien kanssa ovat käytännössä sitä vahingollisempia.

Toisena eroavaisuutena on proletariaatin kehityksen, sen tietoisuuden ja luokkaeheyden mittaamattomasti korkeampi aste. Sitä vahingollisempaa on se, että sovittelijat *keino-*

tekoisesti tukevat hetkellisiä ulkomaisia pikku ryhmiä („Vperjod”, „Pravda” *j.n.e.*), jotka eivät ole luoneet eivätkä voikaan luoda mitään *virtausta* sosialidemokratiassa.

Kolmas eroavaisuus: „Iskran” kaudella oli Venäjällä ekonomistien illegaalisia järjestöjä, jotka piti lyödä ja hajottaa, jotta olisi voitu yhdistää vallankumoukselliset sosialidemokraatit niitä vastaan. Nykyään *ei* rinnakkaisia illegaalisia järjestöjä *ole*, kysymyksessä on vain taistelu eristäytyneitä *legaalisia* ryhmiä vastaan. Ja tätä eristymisprosessia (joka sovittelijainkin on pakko tunnustaa) he *jarruttavat pelaamalla* poliittista *peleä* ulkomaisten ryhmien kanssa, *jotka eivät halua* eivätkä kykene toimimaan tällaisen rajankäynnin suuntaan.

Bolshevismi „on kestänyt” otzovismitaudin, vallankumouksellisen sanahelinän, „vasemmistolaisuus”-leikin, horjahotelut vasemmalle pois sosialidemokratismista. Otzovistit esiintyivät ryhmänä silloin, kun ei *enää* voitu „kutsua pois” Duuman sosialidemokraatteja.

Bolshevismi kestää myöskin „sovittelu”-taudin, horjahotelut likvidaattoruuden puoleen (sillä *käytännössä* sovittelijat ovat aina olleet leikkikaluna likvidaattorien käsissä). Myös sovittelijat ovat pahasti myöhästyneet esiintyessään ryhmänä silloin, kun he olivat jo ehdyttäneet itsensä sovittelupolitiikan *vallassaoloaikana*, jota kesti 1½ vuotta täysistunnon jälkeen, eikä ole enää ketä sovittaa.

P. S.* Tämä artikkeli on kirjoitettu toista kuukautta sitten. Siinä arvostellaan sovittelijain „teoriaa”. Mitä tulee sovittelijain „käytäntöön”, joka on saanut ilmaisunsa sinä loputtomana, järjettömänä, turhana ja häpeällisenä rettelöintinä, mikä on vallalla sovittelijain ja puolalaisten „Bjulletenin” 2. numerossa, niin siihen ei kannata haaskata ainoatakaan sanaa.

„Sotsial-Demokrat” № 24,
lokakuun 18 (31) pnä 1911
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehden
tekstin mukaan

* — Postscriptum — jälkkirjoitus. Toim.